

Arrest

nr. 118 488 van 6 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 13 september 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. VANHOECKE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij schrijven gedateerd op 20 april 2011 dienen verzoekers aanvragen in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 29 augustus 2013 de beslissing waarbij de ingediende aanvragen om machtiging tot verblijf onontvankelijk worden verklaard. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.04.2012 werd ingediend en op 10.08.2012 werd aangevuld door :

[...]

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen roepen in dat de situatie in hun regio van herkomst, Noord-Ossetië, gevaarlijk is. Zij stellen dat er willekeurig geweld, roekeloze arrestaties en moorden zonder eerlijk proces plaatsvinden. Zij verwijzen naar het reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken. Zij vrezen een aantasting van hun fysieke integriteit, vrijheid en van hun leven bij een terugkeer. Hierbij verwijzen betrokkenen naar art. 2, 3 en 5 van het EVRM. Verzoekers leggen echter geen enkel bewijsstuk voor, waaruit blijkt dat zij een risico zouden lopen. De loutere vermelding dat de algemene situatie in hun land van herkomst niet goed zou zijn en de algemene verwijzing naar een reisadvies en naar artikels van het EVRM, kan niet volstaan om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

Betrokkenen halen aan dat hun dochter in België geboren is, dat zij een duurzame binding hebben met België en dat zij hun psychologisch en sociaal evenwicht hier gevonden hebben. Volgens verzoekers vormt een terugkeer een inbreuk op artikel 8 van het EVRM. Dit artikel is hier echter niet van toepassing, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkenen steeds op de hoogte waren van het feit dat hun verblijfssituatie in België precair was, namelijk dat zij hier enkel mochten verblijven in afwachting van een beslissing inzake hun asielaanvraag en nadien in afwachting van een beslissing inzake hun medische regularisatieaanvragen, en dat zij mogelijks geen verblijfsvergunning zouden bekommen. Derhalve is een terugkeer niet disproportioneel ten opzichte van de binding van betrokkenen met België (dat hun dochter hier geboren is) en het psychologisch en sociaal evenwicht dat zij hier gevonden zouden hebben.

Betrokkenen dienden een asielaanvraag in op 04.02.2008, die afgesloten werd op 16.10.2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De duur van de procedure — namelijk ongeveer 8,5 maanden — was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen halen door middel van aankruising op het typeformulier regularisatieaanvraag aan dat zij een aanvraag art. 9ter hebben ingediend, waarbij nog geen beslissing ten gronde genomen werd. Hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de wet van 15.12.1980 d.d. 30.01.2009 werd echter ongegrond verklaard op datum van 25.07.2013. Dit element vormt bijgevolg geen buitengewone omstandigheid.

De elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen - namelijk dat zij sinds 04.02.2008 in België verblijven; dat zij zich geïntegreerd hebben; dat zij Nederlands geleerd hebben en ter staving een certificaat voorleggen; dat zij het inburgeringstraject gevolgd hebben en dit aantonen aan de hand van

attesten van inburgering, attesten van aanmelding op het onthaal bureau, attesten van de cursus maatschappelijke oriëntatie, en inburgeringscontracten; dat de heer [T.] Engels leert wat gestaaft wordt met een deelcertificaat; dat de heer [T.] een opleiding bedrijfsbeheer gevolgd heeft en ter staving een getuigschrift voorlegt; dat betrokkenen hier sociale banden hebben en meerdere steunbrieven voorleggen - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkenen zich ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf beroepen op het criterium 'andere prangende humanitaire situaties' van de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekers.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat derde verzoekster, geboren op 3 november 2010, als minderjarige niet over de vereiste bekwaamheid beschikt om in eigen naam een annulatieberoep bij de Raad in te stellen. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het is ingesteld door derde verzoekster (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

"Er zijn in casu duidelijk buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat de aanvraag wordt gedaan in België, wat de DVZ ten onrechte niet aanvaard:

- BUITENGEWONE OMSTANDIGHEDEN

Het is duidelijk dat in de gegeven omstandigheden de aanvraag niet kan worden gedaan via de bevoegde consulaire dienst van Noord-Ossetië.

(i) Verzoekers hebben bij een terugkeer naar Noord-Ossetië alle redenen om te vrezen voor ernstige aantasting van hun fysieke integriteit, vrijheid en zelfs voor zijn leven.

Uit de officiële informatie omtrent Noord-Ossetië blijkt dat aldaar nog steeds willekeurig geweld, roekeloze arrestaties en moorden zonder enig eerlijk proces, zege vieren.

Het Ministerie van Buitenlandse zaken raadt het reizen naar Noord-Ossetië ten stelligste af.

Verzoekers kunnen in geen geval terugkeren naar Noord-Ossetië om aldaar de aanvraag 9bis te doen, daar zij alle redenen om te vrezen voor ernstige aantasting van hun fysieke integriteit, vrijheid en zelfs voor hun leven en ook voor het leven van hun dochtertje gezien de compleet onveilige situatie aldaar.

Voor het overige verwijzen verzoekers naar de volgende artikelen:

Artikel 2 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt dat:

"Het recht van eenieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, tenzij bij wege van ten uitvoerlegging van een vonnis, dat is uitgesproken door een rechtbank, wegens een misdrijf waarop de wet de doodstraf heeft gesteld."

Artikel 3 bepaalt:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Artikel 5 bepaalt:

"Eenieder heeft recht op persoonlijke vrijheid en veiligheid."

Gelet op de ernstige bedreiging van hun fysieke integriteit indien verzoekers zouden terugkeren naar Noord-Ossetië, is het zonder meer duidelijk dat van verzoekers niet kan worden verwacht hun regularisatieaanvraag te doen bij de bevoegde consulaire diensten in zijn land van oorsprong.

(ii) Tevens dient ook nog benadrukt dat verzoekers reeds perfect Nederlands spreken en zij dagelijks in hun vriendenkring Nederlands spreken, wat duidelijk hun integratie en verdere beroepsperspectieven ten goede komen.

Een terugkeer zou hieraan een enorme afbreuk doen.

Verzoekers zullen als jong dynamische en harde betrouwbare gedreven werkers onmiddellijk aan de slag kunnen na regularisatie van hun verblijfsstatuut. Zij volgde een integratiecursus en [E.] volgde een opleiding bedrijfsbeheer en [Z.] een cursus Engels.

(iii) Tenslotte dient er ook nog op gewezen dat verzoekers in België verblijft een gans sociaal leven hebben opgebouwd met Belgen (ganse Belgische vriendenkring) en elke affectieve band met Noord-Ossetië na al die jaren in België verloren hebben. Hun minderjarige dochter is hier schoolgaand en Noord-Ossetië is een totaal vreemd land voor hen.

Verzoekers en hun dochter hadden geen enkel probleem om zich aan te passen aan de Belgische cultuur en hebben zich reeds duidelijk geïntegreerd.

Hun dochtertje werd trouwens in België geboren. Verzoekers kwamen op zeer jonge leeftijd naar België en zijn hier ondertussen 7,5 jaar!!!

Een terugkeer naar Noord-Ossetië zou dus betekenen dat verzoekers en hun dochtertje worden weggerukt uit hun vertrouwde omgeving waar zijzelf hun sociaal en psychologisch evenwicht vindt. Een terugkeer zal duidelijk een onherstelbare schade voor verzoekers en hun dochtertje inhouden, daar waar hun sociaal leven dan abrupt afgebroken zou worden.

Het gezinsleven en sociaal leven van verzoekers zouden ten eerste worden verstoord.

Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat. Een terugkeer is ontegensprekelijk in strijd met het EVRM.

Verzoekers hebben nooit tijdens hun verblijf in België op een of ander wijze schade berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap.

Een terugkeer van verzoekers naar Noord-Ossetië is volledig disproportioneel en gevaarlijk. Van enig hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap kan geen sprake zijn, integendeel.

DIENVOLGENS:

Gezien verzoekers Noord-Ossetië ontvluchtten en zij duidelijk te vrezen hebben voor hun fysieke integriteit en hun leven bij een terugkeer naar Noord-Ossetië, gezien verzoekers een ganse Belgische vriendenkring hebben opgebouwd in België en hun hechte affectieve banden met Noord-Ossetië hebben verloren, gezien verzoekers reeds zeer perfect Nederlands spreken, gezien hun minderjarig

dochtertje schoolgaand is en geen enkele band heeft met Noord-Ossetië waar zij in België is geboren, gezien verzoekers een meerwaarde zijn voor België en niet ten laste van de Belgische staat zullen vallen, om al deze redenen samen in overweging te nemen, is het meer dan duidelijk dat de een terugkeer naar Noord-Ossetië niet te verantwoorden valt.

Alle bovenstaande ingeroepen buitengewone omstandigheden en gegevens dienen als één geheel in beschouwing te worden genomen. Zij leveren duidelijk het bewijs van het buitengewoon karakter, in die zin dat dezen samen in overweging genomen verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging.

Er zijn in casu duidelijk buitengewone omstandigheden aanwezig welke rechtvaardigen dat de regularisatieaanvraag in België wordt gedaan en niet bij de Belgische diplomatieke post in Noord-Ossetië.

Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat.

Het is overigens totaal niet zeker of verzoekers dan binnen een redelijke termijn terug naar België kunnen terugkeren, wat onverantwoord is gezien hun minderjarige dochter schoolgaande is.

Ten onrechte heeft de DVZ hiermede geen rekening gehouden.

- GEGRONDHEID REGULARISATIEAANVRAAG

Bovendien zijn boven aangehaalde redenen samen in overweging genomen tevens gegronde redenen om machtiging tot verblijf voor onbepaalde duur te vragen.

Verzoekers vorderden terecht om humanitaire redenen een machtiging tot verblijf voor onbepaalde duur, meer bepaald om zijn bijzondere band met België,

Verzoekers verwijzen dan ook naar de artikelen 2, 3, 5 en artikel 9 van het EVRM om hun regularisatieaanvraag te staven, wat blijkt uit hun asielaanvraag.

Daarnaast beroepen verzoekers zich ook op artikel 8 EVRM welke het recht op de eerbiediging van het privé- en gezinsleven beschermt.

Het begrip 'privé-leven' omvat ook het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard. Verzoekers hebben in deze vele jaren, 7,5 jaar, in België een grote kennis- vriendenkring opgebouwd.

Verzoekers zijn het land België als het hunne gaan beschouwen en hebben er een zeer duurzame binding mee ontwikkeld.

Verzoekers vindt duidelijk hun psychologisch, economisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied.

Verzoekers zijn zich niet aan het integreren, maar zijn reeds ten voile geïntegreerd.

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt dat verzoekers nooit tijdens hun verblijf in België op een of ander wijze schade berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap.

De beslissing van de DVZ schendt duidelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.”

4.1.2. Verzoekers voeren in een tweede middel de schending aan van de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij lichten het middel als volgt toe:

“Artikel 62 bepaalt het volgende:

" De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed."

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St. nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St. nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev. Dr. Etr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en terzake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993).

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn."

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev. Dr. Etr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de dienst vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht de schorsing en de vernietiging van bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze adequaat, afdoende, nauwkeurig en volledig.

Deze motivering is geen valabele motivering.

Nochtans, de voornoemde wettelijke beschikkingen (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980) vereisen een formele, duidelijke, precieze, adequate, geldige en voldoende motivering. De in casu bestreden beslissing voldoet zekerlijk niet aan deze vereisten waar er ofwel geen enkele motivering wordt gegeven ofwel deze slechts is gesteld in een stereotiepe en algemene bewoording.

De stereotiepe motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is in casu duidelijk niet adequaat en onvoldoende. Zij gaat duidelijk voorbij aan de concrete gegevens van huidige zaak.

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de motivering van de dienst vreemdelingenzaken, geenszins jais afdoende kan worden beschouwd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geenszins de gegevens correct beoordeeld en is geenszins op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit gekomen.

De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen en de concrete gegevens werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht. Uit bovenstaande blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar zorgvuldigheidsplicht totaal niet in acht heeft genomen. [...]"

4.1.3.1. Beide middelen worden, gelet op hun nauwe samenhang, samen onderzocht.

4.1.3.2. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij

beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierbij wordt ingegaan op de verschillende door verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf aangebrachte elementen ter ondersteuning van de buitengewone omstandigheden en telkens voor elk van deze elementen gemotiveerd waarom deze niet worden weerhouden. Verzoekers betogen dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is, omdat ofwel geen enkele motivering wordt gegeven ofwel enkel wordt voorzien in een stereotiepe en algemene motivering waarbij wordt voorbijgegaan aan de concrete gegevens van de zaak. Zij beperken zich op dit punt evenwel tot een vaag en algemeen betoog, zonder dat zij op concrete wijze duiden op welke van de door hen ingeroepen buitengewone omstandigheden ofwel geen ofwel geen afdoende motivering werd voorzien. Een dergelijk betoog mist de vereiste precisie om te worden aangenomen. Ten overvloede dient bovendien te worden geduïd dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekers in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.1.3.3. In de mate dat verzoekers aangeven dat de feitelijke gegevens niet correct werden beoordeeld en verweerder geenszins op redelijke wijze tot zijn besluit is gekomen, dient het middel de worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekers beschikken over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat verzoekers met hun aanvraag niet aantonen dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden blijken.

Verzoekers zijn van mening dat zij wel degelijk buitengewone omstandigheden hebben aangetoond.

Verzoekers wijzen er allereerst op dat zij zich niet kunnen wenden tot de bevoegde consulaire dienst voor Noord-Ossetië, omdat zij zich aldus zouden blootstellen aan een ernstige aantasting van hun fysieke integriteit, hun vrijheid en hun leven. Zij wijzen op niet nader geduide officiële informatie betreffende de algemene situatie in Noord-Ossetië en het reisadvies van het ministerie van Buitenlandse Zaken betreffende Noord-Ossetië. Zij beroepen zich op de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM. De vaststelling dringt zich evenwel op dat verzoekers zich aldus in wezen beperken tot het herhalen van hun standpunt dat zij naar voor brachten in hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Op geen enkele wijze gaan zij in op de concrete motivering dienaangaande in de bestreden beslissing dat zij geen enkel bewijsstuk voorleggen van het door hen ingeroepen risico en dat een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst en het betreffende reisadvies niet volstaat om het ingeroepen risico aannemelijk te maken nu de algemene bewering niet wordt toegepast op hun eigen situatie. Met deze kritiek stellen zij aldus hun beoordeling in de plaats van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermog uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekers aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maken dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cfr. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Verzoekers wijzen verder opnieuw op hun kennis van de Nederlandse taal, de door hen gevolgde cursussen en opleidingen, het door hen opgebouwde sociale leven in België, het gegeven dat zij alle affectieve banden met Noord-Ossetië hebben verloren, de duur van hun verblijf in België, hun integratie in het Rijk, hun werkbereidheid, het gegeven dat hun dochter in België is geboren en hier naar school gaat en het gegeven dat zij hier een sociaal en psychologisch evenwicht hebben gevonden. Zij betogen dat een terugkeer afbreuk zal doen aan deze elementen en dat gelet op deze elementen een terugkeer hen onherstelbare schade zal berokkenen omdat hun sociaal leven aldus abrupt wordt afgebroken. Zij stellen dat hun gezins- en sociaal leven ten eerste worden verstoord bij een terugkeer om de geëigende procedure te volgen en dat door zulks te vereisen verweerder disproportioneel heeft gehandeld en in strijd met het EVRM.

Opnieuw dringt evenwel de vaststelling zich op dat verzoekers weliswaar aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling door verweerder dat voormelde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken, doch dat zij volledig in gebreke blijven om in te gaan op de voorziene motivering in de bestreden beslissing op dit punt en het onjuist of kennelijk onredelijk karakter van deze motivering niet aantonen.

Zo motiveerde verweerder dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde is, nu allereerst de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen voor het gehele gezin geldt en gewone sociale relaties niet onder de bescherming van deze bepaling vallen. Tevens wordt geoordeeld dat een terugkeer teneinde de reguliere procedure te volgen niet disproportioneel is ten opzichte van de bindingen met België en het evenwicht dat zij hier zouden hebben gevonden, waarbij erop wordt gewezen dat verzoekers steeds wisten dat hun verblijfssituatie in België precair was. Verweerder oordeelde daarnaast ook dat de ingeroepen elementen van integratie in wezen de gegrondheid van de aanvraag betreffen en het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze stelling van verweerder dat de door verzoekers aangevoerde verblijfsduur en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden, is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers betogen op algemene wijze dat er sprake zal zijn van een onherstelbare schade indien zij België dienen te verlaten, doch er kan niet worden ingezien dat men door het enkele gegeven dat men een vertrouwde omgeving dient te verlaten om elders volgens de geëigende procedure een aanvraag te richten tot het bestuur reeds onherstelbare schade zou oplopen en enige nadere toelichting wordt ook niet verstrekt. Verzoekers tonen aldus het kennelijk onredelijk karakter van de beoordeling van het bestuur nog niet aan. Verweerder kan verder ook worden gevolgd waar hij stelt dat de verplichting om de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen geldt voor het gehele gezin. De bestreden beslissing heeft aldus geen scheiding van de gezinsleden tot doel of gevolg, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze artikel 8 van het EVRM zou worden geschonden. De Raad benadrukt verder dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Verzoekers geven aan dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen wel degelijk disproportioneel is in het licht van de door hen opgebouwde banden met België en het evenwicht dat zij hier zouden hebben gevonden, doch maken niet aannemelijk dat verweerder kennelijk onredelijk handelende door te stellen dat, gelet op het gegeven dat verzoekers vanaf het begin wisten dat hun verblijf in België precair was, van een dergelijke disproportionaliteit geen sprake is.

Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan voorts niet worden afgeleid dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd doch niet aanvaard werd bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon ingediend worden anders zou moeten beoordeeld worden ingeval het gecombineerd wordt met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn.

Verzoekers betogen verder nog dat het niet zeker is dat zij binnen een redelijke termijn naar België zullen kunnen terugkeren en dat dit onverantwoord is gelet op het feit dat hun minderjarige dochter schoolgaande is. Zoals verweerder evenwel correct opmerkt in de nota met opmerkingen, werd het schoolgaan van het kind – die nog niet leerplichtig is in België – niet ingeroepen als buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend. Het kwam nochtans aan verzoekers toe om duidelijk de buitengewone omstandigheden aan te halen die naar hun mening het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen. Het kwam vervolgens enkel het bestuur toe deze ingeroepen buitengewone omstandigheden te beoordelen. Verzoekers kunnen zich aldus niet op dienstige wijze voor het eerst in de procedure voor de Raad beroepen op het schoolgaan van hun kind als buitengewone omstandigheid en kunnen niet dienstig voorhouden dat met dit element ten onrechte geen rekening werd gehouden door het bestuur bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekers gaan ten slotte in op de redenen waarom zij van oordeel zijn dat hun aanvraag om machtiging tot verblijf gegrond is. Dit betoog is thans evenwel niet aan de orde, nu de bestreden beslissing enkel inhoudt dat de aanvraag onontvankelijk is omwille van het ontbreken van buitengewone omstandigheden.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.1.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

4.1.3.5. Artikel 52 van de Vreemdelingenwet heeft verder betrekking op de bevoegdheden van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van ingediende asielaanvragen. Er kan niet worden ingezien op welke wijze deze bepaling zou zijn geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekers verstrekken in dit verband ook geen nadere toelichting.

4.1.3.6. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4.2.1. Verzoekers voeren in een derde middel de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij stellen als volgt:

“[...] De gevolgen van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn totaal niet in verhouding met het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen.

Deze beslissing zou immers tot gevolg hebben dat de gezondheid en het leven van verzoeker in gevaar word gebracht.

Daarenboven zouden verzoekers worden weggerukt uit België waar zijzelf sociaal en psychologisch hun evenwicht vinden.

Een terugkeer zal duidelijk een onherstelbare schade voor de gezondheid van verzoeker inhouden.

Ook het sociaal leven van verzoekers zou ten zeerste worden verstoord.

De veiligheid van verzoekers en hun dochtertje komt bij terugkeer ook in gevaar.

Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat.

De negatieve gevolgen van de beslissing zijn bijgevolg van zo'n ernst dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing totaal niet proportioneel is. [...]”

4.3.2. Het proportionaliteitsbeginsel hangt in wezen nauw samen met het redelijkheidsbeginsel, dat inhoudt dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals *in casu* het geval, maakt, het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze

werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoekers wijzen opnieuw op een gevaar voor hun leven en gezondheid. In de bestreden beslissing wordt evenwel geoordeeld dat enig gevaar voor het leven, de fysieke integriteit of de vrijheid niet aannemelijk wordt gemaakt. Er wordt tevens op gewezen dat, waar verzoekers verwezen naar de indiening van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, deze aanvraag op 25 juli 2013 ongegrond werd verklaard. Er blijkt aldus niet dat verzoekers zich nog kunnen beroepen op gezondheidsproblemen die een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen in de weg zouden staan. Hierbij wijst de Raad verder op het bepaalde in artikel 9ter, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet dat de elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

Verder werd bij de bespreking van het eerste en tweede middel reeds vastgesteld dat verzoekers weliswaar op algemene wijze betogen dat er sprake zal zijn van een onherstelbare schade indien zij België dienen te verlaten, doch dat niet kan worden vastgesteld dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de elementen betreffende de duur van het verblijf in België en de integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een onderzoek overeenkomstig artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Hierbij werd erop gewezen dat niet kan worden aangenomen dat men door het enkele gegeven dat men een vertrouwde omgeving dient te verlaten om elders volgens de geëigende procedure een aanvraag te richten tot het bestuur reeds onherstelbare schade zou oplopen en dat enige nadere toelichting hiertoe ook niet wordt verstrekt. De Raad wijst er voorts op dat de naleving van de verblijfswetgeving vereist is ter bescherming van bepaalde maatschappelijke belangen, zoals de bescherming van de openbare orde en het in stand houden van socio-ecomomische verworvenheden. Het feit dat het bestuur een maatregel treft, met het oog op het laten respecteren van de verblijfswetgeving is op zich *in casu* niet disproportioneel nu deze maatregel er wel op gericht is de naleving van de Vreemdelingenwet af te dwingen en bepaalde controles mogelijk te maken, maar anderzijds niet tot gevolg heeft dat verzoekers in de onmogelijkheid gesteld worden om tot een verblijf te worden gemachtigd indien zij hiertoe de geëigende procedure volgen.

De uiteenzetting van verzoekers laat de Raad ook niet toe vast te stellen dat hun particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang, dat gediend is met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving.

Een schending van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

4.4.1. Verzoekers voeren in een vierde middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij lichten het middel als volgt toe:

“Artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden voorziet in een recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven.

[...]

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken betekent duidelijk een ernstige en ongeoorloofde inmenging in het recht op privé- en gezinsleven van verzoekers gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel beschermt eenieders recht op eerbiediging van zijn privé- en zijn gezinsleven en aldus eenieder tegen willekeurige inmenging vanwege het openbaar gezag.

Par. 2 van dit artikel duldt geen inmenging door de overheid behalve bij de vereniging van de volgende cumulatieve voorwaarden: ze moet conform zijn aan het wettelijke nagestreefde doel in die paragraaf en moet noodzakelijk zijn voor een democratische samenleving. Deze laatste voorwaarde betekent dat zij gerechtvaardigd dient te zijn door een imperatief sociaal belang en ondermeer evenredig dient te zijn

met het nagestreefde wettelijk doel (EHRM 13 juli, R.D.E 1995, nr. 84; RvSt nr. 61.972, 25 september 1996, R.D.E 1996, p. 755).

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van bovenmelde beslissing flagrant in strijd is met het recht op privé- en gezinsleven van verzoekers.

Verzoekers hebben geen sociale binding meer met hun geboorteland.

Verzoekers zijn dan ook het land België als het hunnen gaan beschouwen en hebben er een zeer duurzame binding mee ontwikkeld.

Verzoekers wonen sedert 4.2.2008 met in België. Hun dochtertje is geboren in België. Een terugkeer brengt uiteraard een ongerechtvaardigde inmenging in hun privé- en gezinsleven. Verzoeker en zijn gezin vinden hun psychologisch en sociaal evenwicht in België. Een abrupte breuk maken in hun gezinsleven is onverantwoord.

Een terugkeer houdt in dat zij gescheiden worden van hun vertrouwde omgeving en zich dienen te begeven naar een onstabiel land en dan nog gedurende een periode die op voorhand niet te bepalen valt. Dit valt niet te verantwoorden.

Verzoekers vinden hun psychologisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied.

Een terugkeer naar Noord-Ossentië zou tot gevolg hebben dat het leven van verzoekers en hun gezin in gevaar worden gebracht, dat zij in de totale onzekerheid gestort worden, dat zij worden weggerukt uit het milieu waarin zij hun psychologisch en sociaal evenwicht vinden in gezinsverband, dat hun gezinsleven abrupt wordt afgebroken en hun familiale leven ten eerste wordt verstoord, dat eds...

Verder wensen verzoekers er op te wijzen dat het begrip 'privé-leven' ook nog het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard. Er kan er dan in casu zeker geen twijfel meer over bestaan dat gezien de grote kennis- vriendenkring die verzoekers gedurende deze 7,5 jaren in België hebben opgebouwd in België, reeds daarom al hun recht op privé-leven wordt geschonden door bovenvermelde beslissing.

De beslissing met gevolg een mogelijke verwijdering van het grondgebied maakt dan ook een inmenging uit in de privé-sfeer van verzoekers gezien dit in casu een scheiding van zijn levensnoodzakelijke omgeving en hun sociale en affectieve entourage veroorzaakt (zie ook oordeel van rechter Morenilla, onder EHRM, 13 juli 1995, R.D.E 1995, nr. 84, p. 277). Verzoekers en hun dochtertje vinden immers hun psychologisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook totaal niet in verhouding met het nagestreefde doel en bijgevolg schendt deze het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van verzoekers.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing de artikel 8 van het EVRM schendt. [...]"

4.4.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13

februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip '*familie- en gezinsleven*' noch het begrip '*privéleven*'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip '*privéleven*' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de

taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu merkt de Raad allereerst op dat verweerder in de bestreden beslissing terecht heeft vastgesteld dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen geldt voor het gehele gezin. Er kan aldus niet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing tot doel of gevolg heeft dat de gezinsleden van elkaar zullen worden gescheiden. Er blijkt aldus niet dat enige niet-eerbiediging van het recht op gezinsleven kan worden toegerekend aan verweerder of dat er sprake zou zijn van een inmenging in het gezinsleven. Het EVRM omvat immers geen recht voor een gezin om de plaats te kiezen waar zij hun gezinsleven wensen uit te bouwen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko / Litouwen).

Verzoekers beriepen zich verder op een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM opdat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf in België konden indienen in plaats van – zoals de wet in beginsel vereist – in hun land van herkomst. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder een belangenafweging heeft doorgevoerd tussen het privéleven van verzoekers in België enerzijds en de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid, hetgeen een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde, anderzijds. Verweerder oordeelde dat een terugkeer om de aanvraag in het herkomstland in te dienen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een privéleven. Hierbij werd gewezen op het gegeven dat verzoekers vanaf het begin wisten dat hun verblijf in het Rijk precair was.

Verzoekers maken niet aannemelijk dat verweerder door aldus te oordelen een kennelijk onredelijke belangenafweging heeft doorgevoerd in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoekers geven aan geen banden meer te hebben met hun land van herkomst. Het enkele gegeven dat men reeds enkele jaren elders verblijft, volstaat evenwel nog niet om vast te stellen dat men geen banden meer heeft met zijn land van herkomst. Verzoekers blijven in gebreke verdere, concrete elementen aan te brengen op basis waarvan in redelijkheid zou kunnen worden aangenomen dat er geen banden meer zijn met het land van herkomst. Daarnaast werd er reeds op gewezen dat verzoekers niet aantonen dat verweerder op foutieve of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de duur van het verblijf in België en de opgebouwde banden met België op zich niet verhinderen dat zij terugkeren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Er lagen bij de aanvraag ook geen specifieke elementen voor betreffende het in België geboren kind die een dergelijke terugkeer zouden verhinderen. Er kan eveneens worden verwezen naar voorgaande bespreking van de middelen dat verzoekers de motivering niet weerleggen dat het ingeroepen gevaar voor het leven niet is aangetoond. De Raad benadrukt verder dat de bestreden beslissing niet inhoudt dat verzoekers enig verblijfsrecht wordt ontnomen. De verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen, is in beginsel niet strijdig met artikel 8 van het EVRM (cf. RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Verweerder kon er ook op wijzen dat verzoekers vanaf het begin van hun verblijf in België wisten dat hun verblijf hier precair was. Aan de hand van een loutere stelling dat zij geen banden meer zouden hebben met het land van herkomst kan ook niet worden afgeleid dat een privéleven enkel in België mogelijk zou zijn. De bestreden beslissing spreekt zich daarnaast niet uit over de grond van de aanvraag van verzoekers om te worden gemachtigd tot een verblijf en verhindert verzoekers ook geenszins om opnieuw het land binnen te komen indien hun aanvraag positief wordt beoordeeld. De bestreden beslissing houdt dan ook geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoekers dienen evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten.

Een verwijzing naar een deels afwijkende opinie van een van de rechters bij het EHRM bij een uitspraak is verder niet van aard afbreuk te doen aan hetgeen voorafgaat. Verzoekers betrekken deze uitspraak of deze deels afwijkende opinie ook geenszins op hun concrete situatie.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het vierde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS